

ประเด็นการนำเสนอผลงานวิจัย ครั้งที่ ๑๖ ปี ๒๕๖๕

หัวข้อวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวมณี โชคนันติ
ตำแหน่ง	ครูผู้สอน
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี (ศษ.บ.)
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา
โทรศัพท์	๐๙๘-๕๖๙๖๘๘๓
ปีที่ทำวิจัย	ปีการศึกษา ๒๕๖๕
ประเภทวิจัย	วิจัยในชั้นเรียน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ (๑. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุด ฝึกทักษะ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๑ (๒. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน (๓. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ภาคเรียนที่ ๑ ปี การศึกษา ๒๕๖๕ จำนวน ๒๘ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ (๑.แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย (๒.แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย (๓.แบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะก่อนเรียนและ หลังเรียนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ ผลการวิจัย พบว่า (๑. นักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ผ่านเกณฑ์จำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๘๖ และมี นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๑๔ (๒. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t = ๑๒.๘๗^*$, $Sig = ๐.๐๐$) (๓. ผลการศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะภาพรวมความพึง พอใจอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = ๒.๗๖, ส่วนเบี่ยงเบน = ๐.๑๘) ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๘๐ ผ่านเกณฑ์จำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๘๖ และมี นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๑๔

๒.นักเรียนที่ใช้ชุดฝึกทักษะความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยประกอบการฝึกทักษะมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ใน ระดับมากถึงมากที่สุด

๓.นักเรียนที่ใช้ชุดฝึกทักษะความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยประกอบการฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ .๐๕

๔.นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยประกอบการฝึกทักษะ มีค่าเฉลี่ยหลัง เรียนสูงขึ้นแตกต่างจากก่อนเรียน

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งได้กำหนดสาระการเรียนรู้ทั้ง ๕ สาระ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดี และวรรณกรรม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันและเป็นไปตามธรรมชาติภาษา ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นพื้นฐานของการศึกษาในรายวิชาอื่น ๆ สอดคล้องกับ (กรมวิชาการ, ๒๕๔๕, น.๓-๖) การจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ถือว่ามีความสำคัญเพราะทักษะทางภาษาเป็นสื่อในการสร้างความเข้าใจและค้นหาความรู้ ไม่ว่าจะเรียนวิชาใดก็ต้องนำไปใช้เพื่อแสวงหาความรู้ในสาขาวิชานั้น ๆ และเพื่อประกอบอาชีพ การอ่านเป็นประตูที่เปิดไปสู่อดีตและอนาคต ภาษาเป็นเครื่องมือศึกษาแสวงหาความรู้ประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์มาใช้พัฒนาตนเอง นอกจากนี้การใช้ภาษาโดยการเขียนเพื่อแสดงข้อมูลความรู้แลกเปลี่ยนกับผู้อื่นทำให้เกิดความรู้ประสบการณ์อีกด้วย

การที่มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารการเขียนคำในภาษาไทยที่ประกอบด้วยเสียง รูปพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ หากเขียนคำสะกดไม่ถูกต้อง จะทำให้การอ่าน และแปลความหมายผิดไปด้วย การเขียนคำและแปลคำศัพท์ให้ถูกต้องจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ควรระมัดระวัง การเขียนให้ถูกต้องทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จะทำให้การแปลความหมายถูกต้องตามไปด้วย ดังที่ พรสวรรค์ สีป้อ (๒๕๕๐: ๑๒๘) ได้ให้ความหมายไว้ว่าคำศัพท์เป็นเสียงที่ประกอบกันขึ้นจากหน่วยเสียงหลายๆหน่วย จนเป็นเสียงที่สามารถสื่อความหมายได้ จนทำให้การออกเสียงของคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารสามารถสื่อความหมายในภาษาได้ คำศัพท์มีองค์ประกอบที่สำคัญ ๒ ชนิดคือ รูปคำ (Form) และความหมาย(Meaning) ความหมายของคำศัพท์ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๒) หมายถึงกลุ่มเสียง เสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อความคิดเป็นคำหรือคำยากที่ต้องแปล สมพร วราวิทย์ศรี (๒๕๔๑: ๑๒) กล่าวว่าคำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงที่เปล่งออกมาหรือเขียนแล้วมีความหมาย คำศัพท์จำแนกออกได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่ใช้แตกต่างกันออกไป เช่น จำแนกตามรูปคำ จำแนกตามลักษณะการใช้ จำแนกโครงสร้างของคำ กำชัย ทองหล่อ (๒๕๕๒ : ๑๖๐) ได้กล่าวว่าภาษาจะให้เข้าใจความหมายกันได้ต้องการกำหนดตัวอักษรเป็นหลักเพราะตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด ดังนั้นการเขียนสะกดคำจึง นับว่าเป็นส่วนสำคัญในการใช้ภาษา สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๔๕, น.๒๙๐-๓๓๑) และวิลาวัลย์ สุภูมิษฐ์ (๒๕๕๐, น.๒๐-๒๑) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนผิดไว้ดังนี้ ๑.) นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างที่จะสะกดผิด ๒.) นักเรียนไม่รู้จักหลักภาษา เช่น ไม่รู้จักมาตราตัวสะกด หลักสะกดการันต์ หลักการผันวรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกดอื่น ๆ ๓) นักเรียนไม่ทราบความหมายเพราะคำไทยมีคำพ้องเสียงทำให้ความหมายสับสน ๔)นักเรียนฟังไม่ชัดเพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ ๕) นักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดคำตามเสียง คำที่มาจากภาษาอื่นซึ่งเขียนแตกต่างจากเสียงได้ ๖) นักเรียนใช้คำที่มีตัว ล ร ไม่ถูกต้อง การเขียนสะกดคำเกิดจากผู้เขียนเป็นสำคัญ ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการขาดการสังเกต ขาดการฝึกฝนมีความรู้ความเข้าใจในหลักการทางภาษาที่ไม่ดีพอ การที่ผู้เรียนจะเกิดทักษะการเขียนคำให้ถูกและแปลความหมายคำได้ถูกต้องนั้น ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนการจัดการเรียนรู้ของครูก็จำเป็นต้องพัฒนาด้วยเช่นกัน ครูต้องใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย และเลือกใช้สื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า รูปแบบของกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะของนักเรียนได้ คือการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ (อรอุมา ตั้งพัฒนาสมบูรณ์, ๒๕๔๖ : ๔) เพราะแบบฝึกทักษะสามารถลดภาระของครูแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ การที่ครูสร้างและนำแบบฝึกทักษะไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต้องมีความเหมาะสมกับระดับวัย ความรู้ความสามารถของผู้เรียน คือได้สนองความสนใจความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่ และต้องคำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียนพร้อมทั้งช่วยในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคลเพราะผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกัน ซึ่งก็สอดคล้องกับ ขนิษฐา แสงภักดี (๒๕๔๐ : ๑๐) ได้กล่าวไว้ว่าแบบฝึกคือสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างทักษะต่าง ๆ ให้ผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง แบบฝึกทักษะการ เขียนคำมีความสำคัญอย่างยิ่งในการ

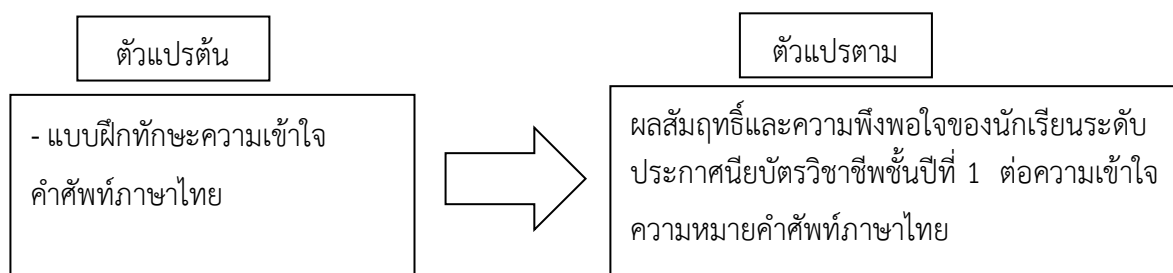
พัฒนาการเรียนการสอนทุกวิชา โดยเฉพาะการฝึกทักษะทางภาษาในทุก ๆ ด้านเป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจ และสามารถตรวจสอบผลการเรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติ และประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ดี และ สุนทร สนิธพานนท์ (๒๕๕๓, หน้า ๙๖-๙๗) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะว่าช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยและช่วยเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่คงทน แบบฝึกทักษะสามารถเป็นเครื่องมือในการวัดผล หลังจากที่ผู้เรียนเรียนจบบทเรียนในแต่ละครั้งผู้เรียนสามารถตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองได้ และเมื่อไม่เข้าใจและทำผิดในเรื่องใด ๆ ผู้เรียนก็สามารถซ่อมเสริมตนเองได้

จากความสำคัญและปัญหาที่พบ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าหาแนวทางที่จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยจากการเขียนที่ถูกต้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนได้ผ่อนคลายกับการเรียน ไม่เคร่งเครียดเกินไป ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อพัฒนาความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑
๒. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑
๓. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ ๑ กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

๑. นักเรียนมีความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของคะแนนเต็ม
๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
๓. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย

นิยามศัพท์

๑. คำศัพท์ หมายถึงกลุ่มเสียง กลุ่มคำ เสียงพูดที่มีความหมายทั้งในการพูดและการเขียน ซึ่งคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา

๒. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย หมายถึงคะแนนที่ผู้เรียนสามารถทำได้จากแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกให้ผู้เรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทยอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

๓. การเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย หมายถึงความรู้ ความจำ ความเข้าใจ ด้านความหมายของคำศัพท์ การเขียน การสะกดคำ และความสามารถด้านการเข้าใจความหมายคำในประโยคภาษาไทย ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้สอนได้สร้างขึ้น

๔. ชุดฝึกทักษะหมายถึงชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ด้านความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑

๕. ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

แนวคิดทฤษฎี

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศ เกี่ยวกับการพัฒนาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้เรียนได้สร้างขึ้นประกอบการสอนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ดังนี้

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์

- ๑.๑. ความหมายคำศัพท์ภาษาไทย
- ๑.๒ ความสำคัญคำศัพท์ภาษาไทย
- ๑.๓ แผนจัดการเรียนรู้

๒. เอกสารงานและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์

- ๒.๑. ความหมายชุดฝึกทักษะ
- ๒.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชุดฝึกทักษะ
- ๒.๓. ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี
- ๒.๔ ความพึงพอใจของผู้เรียน

๑.๑. ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์ หมายถึง กลุ่มเสียง กลุ่มคำ เสียงพูดที่มีความหมายทั้งในการพูดและการเขียน ซึ่งคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา

พรสวรรค์ สิปโป (๒๕๕๐: ๑๒๘) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คำศัพท์เป็นเสียงที่ประกอบกันขึ้น จากหน่วยเสียงหลาย ๆ หน่วย จนเป็นเสียงที่สามารถสื่อความหมายได้ จนทำให้การออกเสียงของคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารสามารถสื่อสารความหมายในภาษาได้ คำศัพท์มีองค์ประกอบที่สำคัญ ๒ ชนิด คือ รูปคำ (Form) และความหมาย (Meaning) ความหมายของคำศัพท์ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๒) หมายถึง กลุ่มเสียง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อความคิดเป็นคำหรือคำยากที่ต้องแปล สมพร วราวิทย์ศรี (๒๕๔๑:๑๒) กล่าวว่าคำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงที่เปล่งออกมาหรือเขียนแล้วมีความหมาย จำแนกออกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่ใช้แตกต่างกันออกไป เช่น จำแนกตามรูปคำ จำแนกตามลักษณะการใช้ จำแนกโครงสร้างของคำ บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (๒๕๔๙: ๔๖-๔๙) กล่าวว่าการสอนคำศัพท์สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

๑. การให้คำจำกัดความ เป็นวิธีสอนศัพท์ที่นิยมกันมาอย่างแพร่หลาย คือการที่ครูให้คำแปลหรือจำกัดความที่

ต้องการสอน ๒.การเดาคำศัพท์ตามบริบท การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทเป็นวิธีที่นิยมใช้เพื่อพัฒนา คำศัพท์ ความหมายของคำบางครั้งก็ขึ้นอยู่กับบริบทของประโยคนั้น โดยเฉพาะคำกริยาความหมายของคำกริยา มักจะขึ้นอยู่กับคำที่ปรากฏร่วมด้วย เช่น คำกริยา ติด เขาติดแอร์กับ เขาติดไฟ ในตัวอย่างแรก ติด จะหมายถึง “ติดตั้ง” ส่วน ติด ที่สองจะหมายถึง “จุดไฟ” โดย ติด จะเปลี่ยนความหมายไปตามกรรมที่ตามมา คือ แอร์กับ ไฟ เป็นต้น ในขณะที่ ถ้า เป็นคำนาม ความหมายของคำจะสมบูรณ์อยู่ในสิ่งนั้น ๆ อยู่แล้ว เช่น คำว่า หนังสือ ก็จะมี แทนวัตถุที่มีปกมีเนื้อหาอ่านในใช้สำหรับอ่านซึ่งความหมายของคำ จะขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาว่าจะเอาแง่มุมทาง ความหมายใดของวัตถุนั้นมาใช้ เช่น หนังสือเล่มนี้สวย กับ หนังสือเล่มนี้ดี จะเห็นว่าประโยคแรกหนังสือจะ หมายถึงส่วนที่เป็นรูปลักษณะภายนอก ในขณะที่ถ้าเป็นหนังสือในประโยคหลังจะหมายถึงเนื้อหาอ่านใน เป็นต้น

จากความหมายของคำศัพท์สามารถสรุปได้ว่าคำศัพท์คือคำหรือกลุ่มของแต่ละภาษาที่มีความหมาย คำศัพท์ทำหน้าที่ในการสื่อความหมายติดต่อสื่อสารกันในแต่ละภาษา คำศัพท์ที่มีความหมายหลากหลาย ขึ้นอยู่กับ บริบทของประโยคด้วยตามสภาพของผู้ใช้และสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

๑.๒ ความสำคัญของคำศัพท์

ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาไทย การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ทุกภาษา เพราะ คำศัพท์ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสิ่งที่ควรรู้พื้นฐานสำหรับการศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่ง เพราะจะทำให้ผู้เรียน เข้าใจความหมายที่ทำหน้าที่สื่อความหมายของคำศัพท์ เข้าใจวิธีการใช้ การผูกประโยค และสามารถสื่อสารได้ ถูกต้อง มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ และได้เสนอแนวคิดที่สอดคล้องกันไว้ ดังนี้

วรรณพร ศิลขาว (๒๕๓๙: ๑๕) ให้ความเห็นว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานอย่างหนึ่งทางภาษา ซึ่งผู้ ที่ศึกษาภาษานั้น ๆ จะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรกก่อนเรียนรู้ในเรื่องที่ยากขึ้นไป เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบ ที่สำคัญในการเรียนรู้ ผู้ฝึกฝนทักษะด้านการอ่าน การฟัง การพูด การเขียน ตลอดจนการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากความสำคัญของคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ต่าง ๆ ที่มีความสำคัญที่ควรเรียนรู้ในลำดับต้น ๆ ของการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียน สามารถนำไปต่อยอดการเรียนรู้ ได้โดยนำคำศัพท์ไปประกอบสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นเพื่อสื่อความหมาย และใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ ถือได้ว่า คำศัพท์เปรียบเสมือนหัวใจสำคัญในการเรียนรู้ภาษา

๑.๓ แผนจัดการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชา ภาษาไทย ซึ่งได้กำหนดสาระการเรียนรู้ทั้ง ๕ สาระ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดี และวรรณกรรม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนให้มีความสัมพันธ์ เชื่อมโยงกันและเป็นไปตามธรรมชาติภาษา ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึงมีความสำคัญเพราะ เป็นพื้นฐานของการศึกษาในรายวิชาอื่น ๆ สอดคล้องกับ (กรมวิชาการ. ๒๕๔๕, น.๓-๖)การจัดการเรียนการสอน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะทักษะทางภาษาเป็นสื่อในการสร้างความ เข้าใจและค้นหาความรู้ไม่ว่าจะเรียนวิชาใดก็ต้องนำไปใช้เพื่อแสวง หาความรู้ในสาขาวิชานั้น ๆ และเพื่อประกอบ อาชีพ การอ่านเป็นประตูที่เปิดไปสู่อดีตและอนาคตภาษาเป็นเครื่องมือศึกษา แสวงหาความรู้ประสบการณ์และ รับส่งที่เป็นประโยชน์มาใช้พัฒนาตนเอง นอกจากนี้การใช้ภาษาโดยการเขียนเพื่อแสดงข้อมูลความรู้แลกเปลี่ยน กับผู้อื่น ทำให้เกิดความรู้และประสบการณ์การอ่านและการเขียนจึงจำเป็นในการสื่อสาร

บุญนำ เกษี (๒๕๕๕) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า ความสำคัญและ คุณค่าของแผนการจัดการเรียนรู้แบ่งได้สองส่วนคือ คุณค่าและความสำคัญของ แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีต่อ ผู้เรียน ทำให้ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาสาระได้ความรู้ตามจุดประสงค์ได้ ร่วมเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวาและได้รับการ ชูแนะแนวทางตามทิศทางที่ครูได้วิเคราะห์และวางแผนไว้ และยังทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้

แท้จริง คุณค่าและความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีต่อผู้สอน ทำให้ผู้สอนเข้าใจจุดมุ่งหมายของสิ่งที่จะสอนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ เกิดความพร้อมและสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองทำให้ผู้เรียนเกิดความเลื่อมใสและเชื่อถือในตัวผู้สอนและ ยังสามารถอำนวยความสะดวกแก่ผู้อื่นที่จะทำการสอนแทน รวมทั้งวิเคราะห์การสอนที่ผ่านมาเพื่อนำข้อมูลไปพัฒนาการจัดการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อไป

สรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน ในการดำเนินกิจกรรมร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมและทำกิจกรรมร่วมกันตามทิศทางที่ครูได้วางแผนไว้ ทำให้เกิดความพร้อมและสามารถถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดีเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๑. ความหมายของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะ หมายถึงงานหรือกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้นโดยมีรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และช่วยฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง อาจให้นักเรียนทำชุดฝึกทักษะขณะเรียนหรือหลังจากจบบทเรียนไปแล้วก็ได้

คณิต ศรีประไพ (๒๕๕๕) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึก แบบฝึกหัด หรือชุดการฝึก เป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน คืองานหรือกิจกรรมที่ผู้สอน มอบหมายให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกทักษะและทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ ถูกต้องคล่องแคล่วจนสามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาได้โดยอัตโนมัติ สอดคล้องกับ บุญนำ เกษี (๒๕๕๖) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้นโดยกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนมีความรู้ และทักษะมากขึ้น และทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน การสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องเป็นการเสริมทักษะพื้นฐานโดย กำหนดให้ผู้เรียนฝึกฝน เรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของเนื้อหาต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบ และพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหาและผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ ทำให้เกิดทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว แบบฝึกในภาษาไทย มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ชุดการฝึก แบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัด แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น มีผู้ให้ความหมายของแบบฝึก แบบฝึกหัด หรือชุดการฝึกไว้เป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันคืองานหรือกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกทักษะ และทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญถูกต้องคล่องแคล่วจนสามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาได้โดยอัตโนมัติ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่าแบบฝึกทักษะแบบฝึกหรือแบบฝึกหัดเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มเติมขึ้นส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดท้ายบท ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๓๗)

๒.๒. ความสำคัญของการใช้แบบฝึกทักษะ

สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์ (๒๕๕๐ : ๒๙) และปิยะนุช ยืนสุข (๒๕๕๒ : ๓๗) ได้กล่าวไว้ว่าความสำคัญแบบฝึกทักษะจะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นควรให้นักเรียนได้ฝึกบ่อย ๆ เพราะแบบฝึกทักษะสามารถนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น แบบฝึกทักษะมีความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะทางภาษาของนักเรียน ซึ่งในการฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในการฝึกฝน เพราะถ้าขาดแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการฝึกฝนทักษะความรู้ต่าง ๆ หลังจากทีเรียนไปแล้วผู้เรียนอาจลืมเลือนความรู้ที่เรียนไปได้ อันจะส่งผลให้การเรียนรู้ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือการให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้นเพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกฝนให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

๒.๓. ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีนั้น ต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียน ตลอดจนคำนึงถึงจิตวิทยาเกี่ยวกับสิ่งเร้าและการตอบสนองพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียนนอกจากนั้นจะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก ซึ่งมีผู้กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

ถวัลย์ มาศจรัส (๒๕๕๐ : ๔๗) แบบฝึกทักษะเป็นกิจกรรมการพัฒนาการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนากระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอด และหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

สรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะที่ดีควรมีความหลากหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายและต้องมีลักษณะเร้าใจ ยั่วยุใจ ให้ได้คิดพิจารณา ได้ศึกษาค้นคว้าจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ควรมีภาพดึงดูดความสนใจ เหมาะสมกับวัยเรียน ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีคำสั่งและคำชี้แจงสั้นชัดเจน เข้าใจง่าย มีตัวอย่างประกอบ เนื้อหาพอเหมาะไม่มากหรือน้อย เกินไปแบบฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาไทยมาก นักเรียนได้ฝึกทำกิจกรรมด้วยตนเองทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้และเป็นการทบทวนในสิ่งที่เรียนมาแล้วนักเรียนได้ฝึกฝนเต็มที่ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเองมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียนผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำที่ประวิสรรชนีย์ประกอบการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒.๔. ความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นความรู้ที่รับด้วยจิตใจและอาจแสดงออกมาเป็น พฤติกรรมต่าง ๆ ให้บุคคลรอบข้างได้รับรู้ นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ดังนี้

ทองสุข วงษ์ทิพย์ (๒๕๔๙ : ๔๒) กล่าวว่าความพึงพอใจรู้สึกชอบ พอใจ ทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ มีความสุขเป็นผลดีต่อการปฏิบัติงานที่สืบเนื่องมาจากทัศนคติต่าง ๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงานได้รับผลตอบแทนชอบในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

เทียมจันทร์ ไสยวรรณ (๒๕๕๒ : ๖๔) ให้ความหมายความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึงความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องดำเนินการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อะไรเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่ากิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติทำให้ผู้สอนได้รับการตอบสนองทางด้านร่างกายและจิตใจทำให้มีความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรม และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จอย่างมีความสุข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ ดังนี้

ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวีย์ (๒๕๕๓ : ๔) ได้ศึกษาผลการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน

อนุบาลศรีสะเกษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๒ จำนวน ๔๐ คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้กระบวนการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) แบบ Randomized One Group ๒๗ Pretest-Posttest Design) โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าดังนี้ ๑) เพื่อหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีช่วยจำ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ๗๕/๗๕ ๒) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ๓) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ การใช้กลวิธีช่วยจำระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ ๑) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔ แผ่น ๒) แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบทดสอบการพูดสถิติพื้นฐานที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน t-test (Dependent Samples) ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผลการทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

พระมหาสุททาย สัตนันท์ (๒๕๕๑ : ๒๘-๔๒) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๒ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๒ โรงเรียนระดมวิทยานุสรณ์อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ จำนวน ๒๘ คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงและเปรียบเทียบ ผลทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียนกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองหลังจากใช้กลวิธีช่วยจำในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มการใช้กลวิธีค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มการใช้กลวิธีช่วยจำกับกลุ่มไม่ใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ (๑) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน ๔ แผ่น (๒) แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test) ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่าผลทดสอบเปรียบเทียบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มการใช้กลวิธีช่วยจำกับกลุ่มไม่ใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่เป็นกลุ่มไม่ใช้กลวิธีช่วยจำแตกต่างจากกลุ่มการใช้กลวิธีช่วยจำ โดยที่ผลทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่ม ที่ใช้กลวิธีช่วยจำมี คะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย โดยการใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาและปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถความเข้าใจคำหมายคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ซึ่งผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
๒. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล
๓. การรวบรวมข้อมูล
๔. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๒๘ คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ มีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างสุ่มเลือกจำนวน ๒๘ คน

ระยะเวลาในการทำงานวิจัย

เทอม ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕

เครื่องมือในการวิจัย คือ

๑. ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้สอนสร้างขึ้น
๒. แบบทดสอบการการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย

วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

๑. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย

๒. กำหนดคำศัพท์ภาษาไทย

๓. นำแบบบันทึกผลที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๓ ท่านคือ (๑.นางศุภรัตน์ ยั่งยืน ผู้อำนวยการ, ๒.นางอำไพ ดวงแก้ว รองผู้อำนวยการ, ๓.นางสาวนภาพร ศรีทองเกิด ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียน นักศึกษา) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ความถูกต้องเหมาะสมทางด้านภาษา จากนั้นนำแบบสอบถามไปปรับปรุงหรือแก้ไขถ้อยคำและเรียงลำดับเรื่องของแบบ สอบถามให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

๔. นำแบบบันทึกผลที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๘ คน

๕. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

๖. นำผลของการทดสอบมาหาค่าร้อยละ

การรวบรวมข้อมูล การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

๑. สร้างและกำหนดรูปแบบการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย เพื่อพัฒนาความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย

๒. ก่อนการทดสอบผู้วิจัยชี้แจงหลักการและเหตุผลให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้าใจชัดเจนและรับทราบ

๓. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre- test) โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและได้คัดเลือกจากคำที่เขียนบ่อย ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ จากสื่อต่าง ๆ เป็นต้น เช่น กะเพรา, ตะกร้า, ประติมากรรม, ปราดเปรื่อง, ซาหริ่ม, มัคทายก, ชาดตุล, นานัปการ ฯลฯ ทดลองใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา จำนวน ๒๘ คน

๔. หลังสิ้นสุดการทดสอบ ผู้วิจัยทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยที่สร้างขึ้นจากวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ

สถิติที่ใช้ในการวิจัย/ การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติพื้นฐาน

๑.๑ ค่าเฉลี่ย (Mean)

๑.๒ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

๑.๓. ค่า T-test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ผู้วิจัยได้ใช้แบบบันทึกผลการพัฒนาผล สัมฤทธิ์การเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งได้ทำการบันทึกผลกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๘ คน

ตารางที่ ๑

ค่าความแตกต่างคะแนนความก้าวหน้าและร้อยละก่อนการฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย และหลังการฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๑ จำนวน ๒๘ คน ดังนี้

ที่	เลขประจำตัว	ชื่อ - สกุล	คะแนนก่อนและหลังการทดสอบ (๒๐ คะแนน)			
			ก่อน	หลัง	ค่าความแตกต่าง	คะแนนความก้าวหน้าร้อยละ
๑	๑๔๕๔	นายพัทธนันท์ อุ่นอก	๘	๑๒	๔	๒๐
๒	๑๔๖๑	นายศรุต สบสง	๑๐	๑๔	๔	๒๐
๓	๑๔๖๓	นายรัฐสิทธิ์ พาลี	๗	๑๒	๕	๒๕
๔	๑๔๖๘	นายณภามิ เกิดวิชิต	๙	๑๔	๕	๒๕
๕	๑๔๖๙	นายพนธ์ดนัย แทนรินทร์	๕	๑๐	๕	๒๕
๖	๑๔๗๐	นายทยากร คงนิม	๑๒	๑๖	๔	๒๐
๗	๑๔๗๓	นายนาวิน แยมชื่น	๗	๘	๑	๕
๘	๑๔๗๕	นายภุชงค์ ดวงศรี	๘	๑๒	๔	๒๐
๙	๑๔๗๖	นายธีระเดช ดิเรกศรี	๘	๑๒	๔	๒๐
๑๐	๑๔๙๐	นายวัชรพล แสงราช	๙	๑๓	๔	๒๐
๑๑	๑๔๙๕	นายฉัตรธรรม วงศ์อัจฉริยะ	๗	๑๐	๓	๑๕
๑๒	๑๕๐๕	นายอนุวัฒน์ โภคชาติ	๑๓	๑๗	๔	๒๐
๑๓	๑๕๐๖	นายภุชงค์ เทียงคงมา	๑๒	๑๖	๔	๒๐
๑๔	๑๕๐๗	นายปฐมวิภาณต์ ปั้นเกิด	๘	๑๒	๔	๒๐
๑๕	๑๕๐๙	นายสันต์หิรัญ รัตนา	๘	๑๓	๕	๒๕
๑๖	๑๕๑๓	นายวิทวัส ใจดา	๖	๑๒	๖	๓๐
๑๗	๑๕๑๙	นายปรเมศวร์ แซ่เฮ้ง	๘	๑๓	๕	๒๕
๑๘	๑๕๔๒	นายธนาธิป เจริญญาติ	๙	๑๔	๕	๒๕

๑๙	๑๔๗๔	นางสาววารภรณ์ ทวีชาติ	๙	๑๕	๖	๓๐
๒๐	๑๔๙๑	นางสาววรรณษา สมภูมิ	๑๑	๑๔	๓	๑๕
๒๑	๑๔๙๘	นางสาวนภัสสร เกตุภักดิ์กุล	๑๒	๑๗	๕	๒๕
๒๒	๑๕๐๔	นางสาวสุกัลยา ไต้ะสิงห์	๑๐	๑๕	๕	๒๕
๒๓	๑๕๑๗	นางสาวธิดาภา คณะเน็ก	๑๒	๑๗	๕	๒๕
๒๔	๑๕๑๘	นางสาวอัญชิสา ขวัญอ่อน	๖	๑๐	๔	๒๐
๒๕	๑๕๒๖	นางสาวพิมมาดา หาบัวพา	๑๐	๑๔	๔	๒๐
๒๖	๑๕๒๗	นางสาวพลอยชมพู ประเสริฐ	๑๐	๑๔	๔	๒๐
๒๗	๑๕๒๘	นางสาวอารีญา เลาะเหลางาม	๙	๑๔	๕	๒๕
๒๘	๑๕๒๙	นางสาวอัญชิสา ไผ่ล้อม	๖	๑๒	๖	๓๐
คะแนนเฉลี่ย			๘.๔๖	๑๓.๗๑	๔.๓๙	๒๑.๙๖
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน			๒.๑๑	๒.๒๖	๑.๐๓	๕.๑๕

จากตารางที่ ๑ พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ เรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นแบบ ทดสอบโดยคะแนนก่อนทดสอบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๔๖ หลังทดสอบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๓.๗๑ ผลต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลังทดสอบมีค่าเท่ากับ ๕.๓๙ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๙๖ ,โดยคะแนนก่อนทดสอบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๑๑ หลังทดสอบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๒๖ และคะแนนผลต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลังทดสอบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๑.๐๓ คิดเป็นร้อยละ ๕.๑๕

ตารางที่ ๒ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ เรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

สภาพการณ์	N	คะแนนเต็ม	X	S.D.	T	Sig
หลังเรียน	๒๘	๒๐	๘.๒๑	๒.๖๖	๑๒.๘๗*	๐.๐๐
ก่อนเรียน	๒๘	๒๐	๒๐.๔๓	๔.๐๒		

มีนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕

จากตารางที่ ๒ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ เรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนัยสำคัญระดับ .๐๕

ตารางที่ ๓

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ เรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยโดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้น

รายการ	มากที่สุด (๕)	มาก (๔)	ปาน กลาง (๓)	น้อย (๒)	น้อยที่สุด (๑)	ค่าเฉลี่ย	ความ พึงพอใจ
๑. คำที่ใช้เหมาะสมไม่ยากเกินไป	๑๔	๓	๒	-	-	๔.๖๐	มากที่สุด
๒. ชุดฝึกทักษะมีความง่าย เหมาะสม	๑๔	๔	๑	๑	-	๔.๔๕	มาก
๓. การชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ ชัดเจน	๘	๙	๒	๑	-	๔.๒๐	มาก
๔. ชุดฝึกทักษะมีขั้นตอนลำดับเข้าใจ ง่าย ชัดเจน	๑๕	๒	๒	๑	-	๔.๕๕	มากที่สุด
๕. นักเรียนมีความสุขกับการเรียนโดย ใช้ชุดฝึกทักษะเข้าใจความหมายคำ	๑๖	๒	๒	-	-	๔.๗๐	มากที่สุด
๖. นักเรียนมีความสนใจในการเรียนดี	๑๕	๓	๒	-	-	๔.๖๕	มากที่สุด
๗. นักเรียนต้องการนำคำจากวิชาอื่น มาฝึกเขียนมากขึ้น	๙	๘	๓	-	-	๔.๓๐	มาก

จากตารางที่ ๓

พบว่าความพึงพอใจของของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ต่อการเรียนรู้เกี่ยวกับเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายหัวข้อพบว่านักเรียนมีระดับความพึงพอใจมาก ๓ ข้อ ได้แก่ ๑) ชุดฝึกทักษะมีความง่ายเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕) ๒) นักเรียนต้องการนำคำจากวิชาอื่น ๆ มาฝึกเขียนมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๐) ๓) การชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๐ และนักเรียนมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ๔ ข้อ ได้แก่ ๑) นักเรียนมีความสุขกับการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ค่าเฉลี่ย ๔.๗๐) ๒) นักเรียนมีความสนใจในการเรียนดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๕) ๓) คำที่ใช้เหมาะสมไม่ยากเกินไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐) ๔) ชุดฝึกทักษะมีขั้นตอนลำดับเข้าใจง่ายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๕)

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

๑. พัฒนาการเรื่องความสามารถในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นนั้น มีคะแนนความก้าวหน้าด้านการเรียนโดยคะแนนก่อนทดสอบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๔๖ หลังทดสอบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๓.๗๑ ผลต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลังทดสอบมีค่าเท่ากับ ๔.๓๕ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๙๖ โดยคะแนนก่อนทดสอบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๑๑ หลังทดสอบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๒๖ และคะแนนผลต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลังทดสอบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ๑.๐๓ คะแนนความก้าวหน้าระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่าหลังเรียนมีคะแนนสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ ๕.๑๕ ซึ่งมีระดับนัยสำคัญระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานงานวิจัยของพระมหาสุททัย สัตนันท (๒๕๕๑ : ๒๘-๔๒) ที่อ้างอิงไว้

๒. ความพึงพอใจของของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ต่อการเรียนรู้เกี่ยวกับการการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยโดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายหัวข้อพบว่านักเรียนมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ๔ ข้อ และความพึงพอใจมาก ๓ ข้อ ซึ่งก็ตรงกับงานวิจัยที่ ทองสุข วงษ์ทิพย์ (๒๕๔๙:๔๒)และเทียมจันทร์ ไสยวรรณ (๒๕๕๒ : ๖๔)

พบว่าหลังจากฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีระดับความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่าพัฒนาการเรื่องความสามารถในการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย และความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นนั้น อภิปรายผลได้ ดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางด้านพัฒนาการเรียน เรื่องความสามารถในการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ด้านพัฒนาการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้งนี้การสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทยที่ผู้สอนได้สร้างขึ้น ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน ตั้งใจเรียน ผู้เรียนมีความคิดเป็นอิสระจากการเรียน สนุกกับกิจกรรมที่จัดขึ้น ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าในการเรียนในระดับที่ดีและดีมาก จากที่กล่าวมาข้างต้นพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาไทย ที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นประโยชน์กับผู้เรียนเป็นอย่างมาก ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานงานวิจัยของ ชลดา เรื่องฤทธิ์ราวี (๒๕๕๓ : ๔) และ พระมหาสุตท่าย สัตนันท์ (๒๕๕๑ : ๒๘-๔๒) ที่อ้างอิงไว้ หลังใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ .๐๕

๒. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ต่อการเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยโดยใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ชุดกิจกรรมฝึกทักษะที่ผู้สอนได้สร้างขึ้นทำให้นักเรียนมีความรู้และเข้าใจในการฝึกทักษะและมีความพึงพอใจในระดับมากและมากที่สุดได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทองสุข วงษ์ทิพย์ (๒๕๔๙ : ๔๒) และ เทียมจันทร์ ไสยวรรณ (๒๕๕๒ : ๖๔) พบว่าหลังจากฝึกทักษะการเรียนรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาไทย ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีระดับความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ ในการนำผลการวิจัยไปใช้

๑. ครูควรให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการหาคำที่มักแปลความหมายผิดบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ร่วมกิจกรรมการเรียนอย่างสนุกสนาน

๒. การใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทยประกอบการสอน ผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนให้ชัดเจน เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจและตั้งใจมากขึ้น

๓. ในการสร้างชุดฝึกทักษะครั้งต่อไปควรนำคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่แปลความหมายกำกวม มาสร้างชุดฝึกทักษะ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ และจำความหมายคำได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

๑. คำที่ใช้ในการสร้างชุดฝึกทักษะในครั้งนี้ นำมาจากการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ จึงควรมีการศึกษาดูงานการนำคำจากวิชาอื่น ๆ และเป็นคำที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวันสร้างแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทยเป็นสื่อประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น

๒. ควรมีการศึกษากิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาไทยที่สร้างขึ้น เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการ การเชื่อมโยงความรู้ ความคิดสร้างสรรค์แบบใหม่ ๆ

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ..(๒๕๕๓). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.. พุทธศักราช ๒๕๕๑.

พิมพ์ครั้งที่ ๓..กรุงเทพฯ.:โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๔๕).พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๒ (๒๕๔๕). กรุงเทพมหานคร : คุรุสภา ลาดพร้าว.

พรสวรรค์ สีส้อ. (๒๕๕๐). สูดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ-นา ไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

สมพร วราวิทยาศรี. (๒๕๔๑). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีผลการเรียนต่ำจากการสอน โดยใช้แบบฝึกจากการสอนที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ วิทยานิพนธ์ กศ. ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

วรรณพร ศิลาขาว. ๒๕๓๘. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ‘และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ วิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่เรียนโดยใช้ ‘แบบฝึกหัดที่มีเกมและ ไม่มีเกม ประกอบการสอน”, ปริญญาพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร . (สำเนา)

บุญนำ เกษี.(๒๕๕๖). รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องระบบสมการเชิงเส้น.ระดับมัธยมศึกษา ปีที่ ๓ โรงเรียนพานทองสภานูปลั่มอำเภอบางแพนทอง จังหวัดชลบุรี

คณิตศรี ศรีประไพ. (๒๕๕๕). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่๓ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์.ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยบูรพา.

สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์. (๒๕๕๐). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกด คำยากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล สำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๓. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.

ทองสุข วงศ์ทิพย์. (๒๕๔๙). การสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะ การเขียนสะกดค าภาษาไทย ตามมาตรา ตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์ : มหาวิทยาลัย ราชภัฏอุตรดิตถ์

เทียมจันทร์ ไสยวรรณ. (๒๕๕๒). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การอ่าน การเขียน สะกดคำที่ประสมด้วยสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้แบบฝึก ทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือ STAD. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ค.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี. (๒๕๕๓). ผลการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.

พระมหาสุทธาย สัตนันท์. (๒๕๕๑). การใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย มหาสารคาม,มหาสารคาม.สืบค้นจาก<http://newtdc.thailis.or.th/docview.aspx?tdcid=๓๘๓๓๖๙>

กำชัย ทองหล่อ หลักภาษาไทย : กรุงเทพฯ รวมสาสน์,. (๑๙๙๗), ๒๕๕๒

สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์. (๒๕๔๒). การเขียน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

อรอุมา ตั้งพัฒนาสมบุญ. (๒๕๔๖). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศิลปากร.

ชนิษฐา แสงภักดี. (๒๕๔๐).การใช้แบบฝึกพัฒนาการเขียนสรุปความจากร้อยแก้วของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ ๑.วิทยานิพนธ์ศศ.ม.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
สุคนธ์ สินธพานนท์. (๒๕๕๓). นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ: ๙๑๑๙
เทคนิคพรีนติ้ง.

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (๒๕๕๙). การสอนอ่านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (๒๕๓๗) รายงานวิจัยเรื่องการศึกษา ผลการทดลองใช้แนวทางจัด
ประสบการณ์ระดับอนุบาล พุทธศักราช ๒๕๓๖. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ปิยะนุช ยืนสุข. (๒๕๕๒). การปฏิบัติการพัฒนาทักษะการเขียนคำสระลดรูป สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๓. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ. แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้และการทำผลงานวิชาการของ
ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : ธารอักษร, ๒๕๕๐.